
Altergangstale?

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Altergangstale?	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Altergangstale?

Prædiken ID Px-02

Kilde KMF-nr. 14.22.10. Titel tilføjet af Niels Nøjgaard.

Vi har været inde paa det før, vi vil gaa ind paa det igen: Kirkens Magt er taget af; de Tider er forbi, da Paven sidder i Rom og sender Banstraalen mod Konger og Fyrster og Marterredskaber og Sværd og Baal over Folkene. Og vi kan stundom sukke og synes, den har for lille et Ord at sige — alle kan spotte den og trodse den og lave Vittigheder om den, og den kan ikke bide fra sig. Men inderst inde trøster vi os med, at den skal heller ikke bide fra sig, og sommetider synes vi, at aldrig har Kirken været nærmere til at ligne sin Mester — der jo ogsaa stilfærdig gik rundt og aldrig beflittede sig med at sætte Folk i Cachotten eller pine dem — han med sine Mirakler, aldrig er det fortalt om ham, at han forbandende nogen eller gjorde nogen fortræd undtagen et Morbærfigentræ, og det var jo da kun et Træ. Nej, det var nok rigtigt, hvad den brave Morten Luther saa, at det duede ikke med alt det Udvendighedsvæsen og al den verdslige Pragt og Magt, og saa bar han sig dog alligevel fejl ad og brød med Paven for at gaa over til Kongen og støtte sig til ham. Men Kirken den skal ikke støtte sig, hverken til Pave eller Konge eller noget andet stort, den skal støtte sig til Jesus Kristus, og ved I, hvad han er. Han er et Lam. Ja, han er et Lam, endda et Paaskelam, d.v.s. et, der er slagtet for vore Synders Skyld. Og hvad mener vi saa med det Udtryk? Dermed mener vi, at da han saa al vor Synd, hvor dybt den stak i os, hvor befængt vi var med den allesammen, lige fra Hjertenshaardhed til magelig Skiftelighed og Eftergivenhed, lige fra grum hensynsløs Kamp for Penge til Dovenskab og Forlystelsessyge osv. osv., ja, da kunde han have gaaet til sin Far og sagt: Almægtige Far, denne Verden er ikke dig værdig og ligger i det onde, send Ild over den, send Vand over den, lad den brænde og drukne og forgaa. Men han gjorde ikke det. Nej, han sørgede sig til Døde over det. Han led saadan ved at se al den selvforskyldte og uforskyldte Elendighed, at han tog sin Død af det; saadan gik det til, at han døde for vore Synders Skyld.

Og hvad vil det nu sige for os, der er her? Ja, det betyder jo, at Jesus kommer til os og siger saadan: Hvordan er det, du lever i dit Hverdagsliv? gør du dig al den Umage du kan for at være retskaffen i din Færd. Du ved jo godt, du har en Pligt til at leve ordentligt med din Ægtefælle, at være omsorgsfuld for dine Børn til Legem og Sjæl, at være rimelig i

dine Krav til dit Tyende, du har en Pligt til at passe din Jord og dit Hus forsvarligt. En kristen Husmand lader ikke sin Jord ligge forsømt hen, en kristen Husmor har ikke Utøj og Snavs i sine Stuer og synes, det er i sin Orden. Nej, enhver tager sit Kald af Guds Haand, og gør sit yderste for at tjene til sin Fars Tilfredshed. “Ja, saadan siger Jesus til hver enkelt, men før i Tiden: mukkede man, fik man Prygl og Baand og Brand. Tror I, det gjorde Menn. synderligt bedre. Nej, nu kommer Jesus til os, sagtmodig som da han gik her og minder os om vore Pligter. Vil man ikke høre ham, gaar han forgræmmet taus. Og da kan det dog ske, at den, der ser den lidende Gud, ser den alkærliges Smerte, at hans Sjæl smelter i Brystet, at han kommer til Nadverbordet, fuld af Trang til at skrifte sin Synd, til at faa Tilgivelsen, til at styrkes til det bedre Liv. Der møder han atter den Sagtmodige: “velkommen, min Ven! Jeg tilgiver dig, jeg gaar selv ind i dig, skal lære dig Ydmyghed, Taalmod, Sagtmod, give dig Kraft til at kæmpe Livsdagen lang for saa at arve det evige Liv hos mig.